

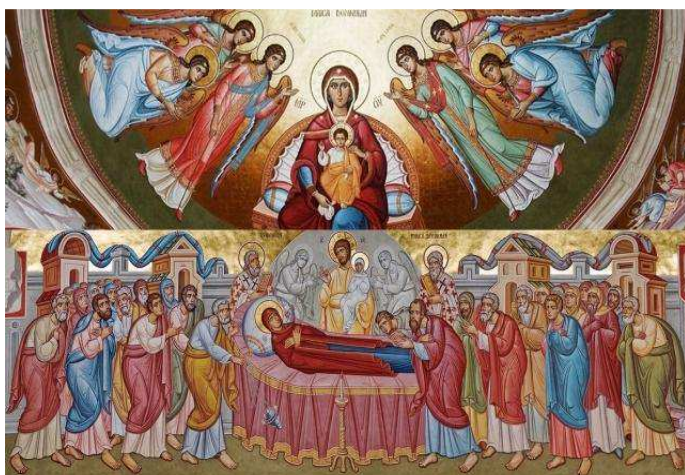
15 august 2015

PAROHIA ADORMIREA MAICII DOMNULUI GALATA – IAȘI

GÂNDURI CREȘTINE

FOAIE PAROHIALĂ DE MISIUNE ȘI CULTURĂ

**MĂICUȚA NOASTRĂ DUPĂ DUH,
MAICA VIEȚII – cuvinte alese
închinat celei mai sfinte dintre sfinți
de SFÂNTUL SILUAN ATHONITUL**

Să recitim împreună aceste cuvinte minunate și pline de har despre... cea mai plină de har fiică a oamenilor, scrise cu lacrimi de recunoștință și cu dragoste fierbinte de către Sfântul Siluan Athonitul pentru Împărăteasa și Maica Vieții noastre, darul lui Dumnezeu către noi:

“Când sufletul e în iubirea lui Dumnezeu, cât de bune, cât de plăcute și vesele sunt atunci toate. Dar, chiar și în iubirea lui Dumnezeu sunt întristări și, cu cât e mai mare iubirea, cu atât mai mari sunt și întristările.

Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu un singur gând, nici n-a pierdut vreodată harul, dar și în ea au fost mari întristări; iar când stătea

lângă cruce, atunci întristarea ei a fost nemăsurată ca oceanul și chinurile sufletului ei au fost neasemănat mai mari decât chinurile lui Adam la izgonirea din rai, pentru că și iubirea ei era neasemănat mai mare decât iubirea lui Adam în rai. Și dacă a rămas în viață, e numai pentru că a întărit-o puterea Domnului, fiindcă Domnul a vrut ca ea să vadă Învierea Lui și, după Înălțarea Lui, să rămână pe pământ spre mângâiere și bucurie apostolilor și noului popor creștin.

Noi nu ajungem la deplinătatea iubirii Maicii Domnului și de aceea nu putem înțelege pe deplin întristarea ei. Iubirea ei era desăvârșită. Ea iubea nemăsurat de mult pe Dumnezeu și Fiul ei, dar iubea cu o mare iubire și norodul. Și ce n-a trăit ea atunci când oamenii pe care-i iubea atât de mult și a căror mântuire o dorea până la capăt, au răstignit pe Fiul ei preaiubit? Nu putem pricepe aceasta, pentru că în noi iubirea de Dumnezeu și de oameni e mică.

Așa cum iubirea Maicii Domnului e nemăsurată și neînțeleasă, așa și întristarea ei e nemăsurată și neînțeleasă pentru noi.

O, Fecioară Preacurată, Maica lui Dumnezeu, spune-ne nouă, copiilor tăi, cum iubeai pe Fiul și Dumnezeuul tău când trăiai pe pământ? Cum se veselea duhul tău de Dumnezeu, Mântuitorul tău [Lc 1, 47]? Cum priveai fața Lui preafrumoasă cu gândul că El este Cel Căruia îi slujesc cu frică și dragoste toate puterile cerești? Spune-ne, ce simțea sufletul tău când țineai în brațele tale Pruncul minunat? Cum L-ai crescut? Care au fost durerile sufletului tău când, împreună cu Iosif, L-ai căutat vreme de trei zile în Ierusalim? Ce chinuri ai trăit atunci când Domnul a fost dat spre răstignire și a murit pe

cruce? Spune-ne, care a fost bucuria ta la Înviere și cum tânjea sufletul tău după Înălțarea Domnului? Sufletele noastre sunt atrase să cunoască viața ta împreună cu Domnul pe pământ, dar tu n-ai vrut să așterni aceasta în scris și ai învăluit în tăcere taina ta.

Multe minuni și mile am văzut de la Domnul și de la Maica Domnului și nu pot să dau nimic în schimb pentru aceasta iubire.

Ce aș putea da Preasfintei noastre Stăpâne pentru că nu s-a scârbit de mine în păcat, ci m-a cercetat și luminat cu milostivire? N-am văzut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat să o cunosc din cuvântul ei cel plin de har, și mintea mea se bucură și sufletul meu este atras spre ea cu atâta iubire, că și numai chemarea numelui ei e dulce inimii.

Intr-o zi, pe când eram un tânăr frate sub ascultare, mă rugam înaintea icoanei Maicii Domnului și rugăciunea lui Iisus a intrat în inima mea și a început să se rostească de la sine. Intr-o zi ascultam în biserică o citire din prorocul Isaia, iar la cuvintele: “Spălați-vă și vă veți curăți” (Is 1, 16), mi-a venit gândul: “Poate că Maica Domnului a păcătuit vreodată, chiar și numai cu gândul”. Și, lucru uimitor, în inima mea, deodată cu

rugăciunea, un glas mi-a spus lămurit “Maica Domnului n-a păcătuit niciodată, nici măcar cu gândul”. Astfel, Duhul Sfânt a dat mărturie în inima mea curăția ei. Dar în timpul vieții ei pământești și în ea a fost o oarecare nedeplinătate și unele greșeli, dar fără de păcat. Se vede aceasta din Evanghelie atunci când, întorcându-se de la Ierusalim, nu știa unde era Fiul ei și L-a căutat împreună cu Iosif vreme de trei zile (Lc 2, 44-46).

Sufletul meu se înfricoșează și se cutremură când se gândește la slava Maicii lui Dumnezeu. Mintea mea este slabă și inima mea e săracă și neputincioasă, dar sufletul meu se bucura și e atras să scrie despre ea măcar un cuvânt. Sufletul meu se înspăimântă de o asemenea îndrăzneală, dar iubirea mă împinge să nu ascund recunoștința mea față de milostivirea ei.

Maica Domnului nu și-a așternut în scris gândurile, nici iubirea ei pentru Dumnezeu și Fiul ei, nici durerile sufletului ei în vremea răstignirii, pentru că nu le-am fi putut nicicum înțelege, căci iubirea Ei pentru Dumnezeu e mai puternică și mai arzătoare decât iubirea serafimilor și a heruvimilor, și toate puterile cerești ale îngerilor și arhanghelilor sunt mute de uimire în fața ei.

Chiar dacă viața Maicii Domnului e ca învăluită într-o tăcere sfântă, Bisericii noastre Ortodoxe Domnul i-a dat să cunoască totuși, că iubirea ei îmbrățișează întreaga lume și că, în Duhul Sfânt, ea vede toate noroadele de pe pământ și, asemenea Fiului ei, îi este milă de toți și miluiește pe toți.

Ah, dacă am ști cum iubește Preasfânta pe toți cei ce păzesc poruncile lui Hristos și cât îi este de milă și se întristează pentru cei ce nu se îndreaptă. Am simțit acest lucru pe mine însumi. Nu mint, spun adevărul înaintea feței lui Dumnezeu, pe Care sufletul meu Îl cunoaște: cu duhul am cunoscut-o pe Preacurata Fecioară. N-am văzut-o, dar Duhul Sfânt mi-a dat să o cunosc pe ea și iubirea ei pentru noi. Dacă n-ar fi fost milostivirea ei, aș fi pierit de mult, dar ea a vrut să mă cerceteze și să mă lumineze să nu mai păcătuiesc. Ea mi-a spus: “Nu-i frumos pentru Mine să mă uit la tine să văd ce faci!” Cuvintele ei erau plăcute, liniștite și blânde, și ele au lucrat asupra sufletului meu. Au trecut de atunci mai mult de patruzeci de ani, dar sufletul meu n-a putut uita aceste cuvinte dulci și nu știu ce i-aș putea da în schimb eu, păcătosul, pentru

dragostea ei față de mine, necuratul, și cum voi mulțumi bunei și milostivei Maici a Domnului.

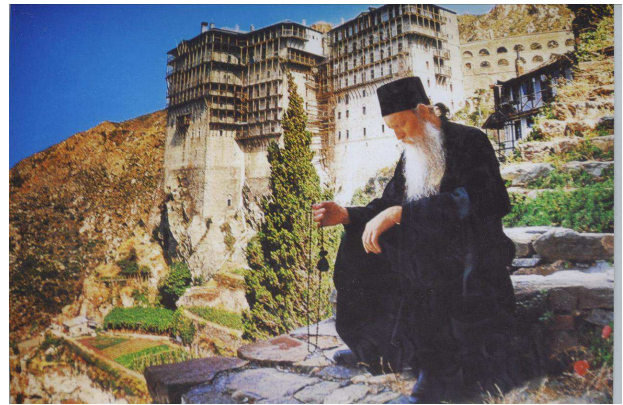
Cu adevărat, ea este Ocrotitoarea noastră la Dumnezeu și chiar și numai numele ei bucură sufletul. Or, tot cerul și tot pământul se bucură de iubirea ei. Lucru minunat și neînțeles. **Ea viază în ceruri și vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, sărmanii, și acoperă cu milostivirea ei tot pământul și toate noroadele. Și pe această Preacurată Maică a Sa Domnul ne-a dat-o nouă. Ea este bucuria și nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh și, ca om, e aproape de noi după fire și tot sufletul creștinesc e atras spre ea cu iubire”.**

(*Cuviosul Siluan Athonitul*, “Între iadul deznădejzii și iadul smereniei”, Editura Deisis)

PATERIC

DESPRE SIMPLITATE

Un părinte mi-a povestit o istorioară despre un călugăr care a plecat la Karyes pentru o problemă și a lăsat deschisă ușa de la chilie, deoarece avea încredere în Sfântul Nicolae, patronul său.

Când s-a întors, a găsit chilia golită de hoți. Părintele s-a dus la biserică și cu mult curaj, dar cu o voce prietenoasă, i-a spus Sfântului Nicolae:

– De ce nu mi-ai apărat chilia de hoți? Începând de astăzi, nu-ți voi mai aprinde candela, dacă hoții nu vor fi prinși.

Și s-a ținut de cuvânt.

Câteva zile mai târziu, hoții au fost prinși. O dovadă a credinței bătrânului, a încrederii și simplității, cât și a prezenței reale a Sfântului Nicolae acolo. De fapt, hoții s-au smerit și s-au pocăit, venind ei înșiși să înapoieze părintelui tot ce furaseră.

DESPRE DEZNĂDEJDE

O călugăriță cuprinsă de deznădejde repeta mereu:

– Mă tem că n-am să mă mântuiesc.

Un părinte înțelept i-a răspuns:

- Cine ar putea să se mântuiască dacă monahii nu se mântuiesc? Pentru cine a creat Dumnezeu Raiul? Vom fi mântuiți. Trebuie să ne bucurăm. Trebuie să recunoaștem că suntem păcătoși, dar de asemenea să preamărim pe Dumnezeu. Încrederea în Dumnezeu este ca o rugăciune continuă. Nu gândi nimic rău. Gândurile de hulă sunt ca avioanele: zboară deasupra, ne tulbură liniștea și apoi se duc. Eu trebuie să spun când sunt păcătos, nu atunci când diavolul vrea ca eu să gândesc așa.

FILĂ DIN ACATIST

de Zorica Lațcu

"Bucură-te, leagăn alb de iasomie,
Către care-n roiuri fluturii coboară,
Bucură-te, raza stelei din vecie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Dulcea mea Marie.

Bucură-te, floare fără de prihană,
Albă ca argintul nopților de vară,
Spicul cel de aur veșnic plin cu hrană
Mirul care vindecă orice fel de rană,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Ploaia cea de mană.

Bucură-te, brazdă plină de rodire,
Munte sfânt, în care s-a-ngropat comoara,
Bucură-te, cântec tainic de iubire,
Clopot de chemare, cântec de mărire,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Blândă fericire.

Bucură-te, mărul vieții care-nvie,
Pomul greu de roadă-n plină primăvară.
Bucură-te, iarăși, țărni de bucurie,
Dintru care curge miere aurie,
Bucură-te, Maică pururea Fecioară,
Sfânta mea Marie."

PILDE CREȘTINE

*Din divina înțelepciune a Părintelui
Arsenie Boca – Povestea Ceșcuței*

Nu puțini suntem cei care ne-am hrănit sufletele din izvorul de înțelepciune al Părintelui Arsenie Boca. Printre învățăturile sale pe care ni le-a lăsat moștenire, se numără și această poveste plină de înțelepciune, o poveste în care fiecare dintre noi ne putem regăsi într-o anumită măsură. Un adevărat doctor de suflete, hărăzit de Dumnezeu cu o mulțime de daruri duhovnicești, Părintele Arsenie Boca rămâne în inimile românilor datorită profundeii influențe pozitive pe care a avut-o și pe care continuă să o aibă asupra acestui popor frumos.

Părintele Arsenie Boca povestea:

“O familie a plecat într-o excursie în Anglia pentru a cumpăra ceva dintr-un magazin de antichități, pentru celebrarea celei de a 25-a aniversări de la căsătorie. Amândurora le plăceau antichitățile și produsele din argilă, ceramice, dar în special le plăceau ceștile de ceai. Aceștia au observat o ceașcă de o frumusețe extraordinară și au întreat: “Putem să vedem ceșcuța aceea? Nu am văzut niciodată ceva atât de frumos.” În timp ce doamna le oferea ceea ce ceruseră, ca prin minune, ceșcuța de ceai a început să vorbească:

“Voi nu puteți să înțelegeți. Nu am fost de la început o ceșcuță de ceai. Cândva am fost doar un bulgăre de argilă roșie. Stăpânul m-a luat și m-a rulat, m-a bătut tare, m-a frământat în repetate rânduri, iar eu am strigat: “Nu face asta!”,”Nu-mi place!” “Lasă-mă în pace,” dar El a zâmbit doar și a spus cu blândețe: “Încă nu!”

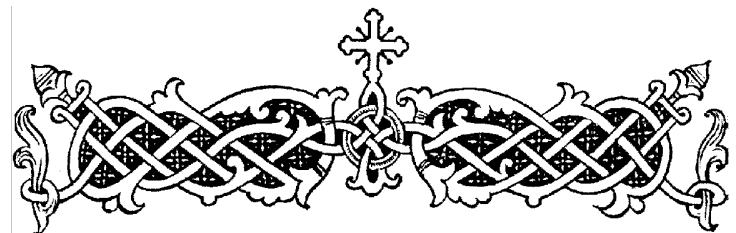
Apoi, ah! Am fost așezată pe o roată și am fost învârtită, învârtită, învârtită. “Oprește!” Amețesc! O să-mi fie rău!” am strigat. Dar Stăpânul doar a dat din cap și a spus, liniștit: “Încă nu.” M-a învârtit, m-a frământat și m-a lovit și m-a modelat până am obținut forma care i-a convenit și apoi m-a băgat în cuptor. Niciodată nu am simțit atâta căldură. Am strigat, am bătut și am izbit ușa ... “Ajutor! Scoate-mă de aici!”

Puteam să-L văd printr-o deschizătură și puteam citi pe buzele sale în timp ce clătina din cap dintr-o parte în alta: “Încă nu.” Când mă gândeam că nu voi mai rezista încă un minut, ușa s-a deschis. Cu atenție, m-a scos afară și m-a pus pe raft... am început să mă răcoresc. O, mă simțeam atât de bine! “Ei, așa este mult mai bine” m-am gândit. Dar după ce m-am răcorit, m-a luat, m-a periat și m-a colorat peste tot... mirosurile erau oribile. Am crezut că mă sufoc. “O, te rog, încetează, încetează, am strigat!” EL doar a dat din cap și a spus: “Încă nu!” Apoi, deodată m-a pus din nou în cuptor. Numai că acum nu a mai fost ca prima dată. Era de două ori mai fierbinte și simțeam că mă voi sufoca. L-am rugat. Am insistat. Am strigat. Am plâns, eram convinsă că nu voi scăpa. Eram gata să renunț. Chiar atunci ușa s-a deschis și EL m-a scos afară și, din nou, m-a așezat pe raft, unde m-am răcorit și am așteptat și am așteptat întrebându-mă: “Oare ce are de gând să-mi mai facă?”

O oră mai târziu mi-a dat o oglindă și a spus: “Uită-te la tine.” Și m-am uitat. “Acea nu sunt eu; aceea nu pot fi eu. Este frumoasă. Sunt frumoasă!!!” EL a vorbit blând: “Vreau să îți minte: știu că a durut când ai fost rulată, frământată, lovită, învârtită, dar dacă te-aș fi lăsat singură, te-ai fi uscat. Știu că ai amețit când te-am învârtit pe roată, dar dacă m-aș fi oprit, te-ai fi desfăcut bucățele, te-ai fi fărâmițat. Știu că a durut și că a fost foarte cald în cuptor și neplăcut, dar a trebuit să te pun acolo, altfel te-ai fi crăpat. Știu că mirosurile nu ți-au făcut bine când te-am periat și te-am colorat peste tot, dar dacă nu aș fi făcut asta, niciodată nu te-ai fi călit cu adevărat. Nu ai fi avut strălucire în viață. Dacă nu te-aș fi băgat pentru a doua oară în cuptor, nu ai fi supraviețuit prea mult fiindcă acea întărire nu ar fi ținut. Acum ești un produs finit. Acum ești ceea ce am avut în minte prima dată când am început să lucrez cu tine.”

Morala aceste povești pline de înțelepciune este aceasta:

Dumnezeu știe ce face cu fiecare dintre noi. EL este Olarul, iar noi suntem argila Lui. EL ne va modela, ne va face și ne va expune la presiunile necesare pentru a fi lucrări perfecte care să împlinescă buna, plăcuta, sfânta Sa Voie. Dacă viața pare grea și ești lovit, bătut și împins aproape fără milă; când lumea ți se pare că se învârtește necontrolat; când simți că ești într-o suferință îngrozitoare, când viața pare cumplită, fă-ți un ceai și bea-l din cea mai drăguță ceașca, așează-te și gândește-te la cele citite aici și apoi discută puțin cu Olarul.

Maica Domnului model de îndrumare a tinerilor - la anul Domnului 2015 -

Pr. lect. dr. Adrian Dinu

Sfânta Fecioară Maria, Maica Domnului, este Maica noastră, Izbăvitoarea din necazuri și dureri, Ocrotitoarea și Ajutătoarea noastră... Această listă a numelor Ei minunate ar putea continua foarte mult. Ele nu sunt simple denumiri sau apelative, ci exprimă viața Ei în viața noastră! Căci ceea ce a făcut Ea pentru omenire este de netăgăduit, este cu neputință de fi exprimat și de neuitat! De aceea, creștinul ortodox extinde firesc chemările la adresa Ei, pentru că izvorăsc din lucrarea pe care o are pentru noi, dar și din simțirea noastră.

Pentru a ne apropia de Ea și a o iubi trebuie însă să O cunoaștem. Se impune deci să începem cu... începutul. Pe de o parte vom vorbi despre personalitatea Ei, iar pe de alta despre învățătura Bisericii despre Ea. Căci a fost și este atât de iubită, dorită și rugată încât a devenit parte a învățăturii sfinte absolut necesară mântuirii. Aproape am putea

spune că fără Ea nu ne mântuim. Nu degeaba au spus unii că Ea este maica neamului omenesc... și românesc (au adăugat alții!), că-i are de fii pe toți cei ai lui Hristos, adică pe toți copiii din lume alături de Copilul Ei Preaiubit... și așa mai departe.

Viața Maicii Domnului din Templu este modelul clasic al vieții creștine. Maica Domnului face parte din sistemul nostru teologic, exact așa cum face parte Dumnezeu din el, Iisus, mântuirea, minunile, învierea și viața de apoi. Ea face parte din sistem în măsura în care prin ea ni se dezvăluie o parte din intențiile lui Dumnezeu cu lumea, intenții dezvăluite în întregime prin Iisus și prin opera Lui de răscumpărare. A trata într-un mic articol un subiect ca acesta, nu presupune numai apărarea unei realități și învățături creștine, contestate, sau trecute mult în umbră, ci presupune afirmarea învățăturii creștine, a integrității doctrinei creștine, înțelegerea revelației prin toate elementele prin care s-a produs, pentru că fiecare element poartă cu sine un mesaj care întregeste mesajul creștin global.

Învățătura ortodoxă despre Maica Domnului este permanent prezentă. Prin Ea se poate face o educație adecvată, o formă înaltă de modelare a caracterului și personalității copiilor și tinerilor. Având în vedere uzura morală rapidă atât a cunoștințelor cât și a abilităților, societatea contemporană adoptă o nouă conduită față de educație, pentru a deveni o societate a învățării pe tot parcursul vieții. Biserica iată că ne ajută. Școala ne ajută. Dar rămâne familia, cred, în ziua de azi care trebuie și poate să facă mai mult. Școala își propune să creeze un mediu favorabil învățării, valorizării comportamentelor morale, dezvoltării calităților și aptitudinilor fiecărui elev, pentru a-l face capabil să-și aleagă viitorul cel mai potrivit împreună cu Hristos Mântuitorul și Învățătorul nostru și să se adapteze unei societăți creștine dinamice. Dar realizarea pe deplin a modelului de mamă, de fiu și de fiică, om întreg se face numai în și prin familie. Datorită faptului că suferim atât de mult pe plan familial în zilele noastre de aceea există atâta dezorientare în societate. Și aici Maica Domnului ne poate ajuta.

Fiecare dintre noi ascultând și împlinind ceea ce ne-a învățat Maica Domnului, avem posibilitatea sfințeniei și șansa mântuirii sufletului, dacă ne dorim calitățile omului creștin în căutarea desăvârșirii. Trebuie să actualizăm modele puternice în cadrul educației religioase. Iar acest principiu, al modelului,

trebuie să fie însușit, în primul rând, de religie. Religia și în școală plantează modele. Dacă o pui pe Maica Domnului pe o icoană, pui un model, pe care nu ai cum să ai pretenția să-l egalezi, dar care te poate influența pozitiv.

Fecioara Maria ne ajută foarte mult, fiind cea mai apropiată de noi, atât generic –fiind om ca și noi, femeie, mamă, logodnică! cu slăbiciunile și tăriile ei – cât și practic, adică prin ceea ce reprezintă ea acum: Theotokos, Pururi - Fecioară, Apărătoarea și Mijlocitoarea noastră în fața Domnului. Prin Ea putem face analiza problemelor, a realitățile vieții cu care ne confruntăm. Prin Ea punem în evidență cele două aspecte distincte privind eu-l sau ființa noastră: calitatea de a fi om și calitatea de creștin. Și ea a fost om ca și noi; și Ea este ucenica și Următoarea fidelă a lui Hristos. Aceste aspecte și multe altele pot fi urmărite în această cateheză. Prin acest demers noi putem spori fundamentele educației sau ale instruirii noastre religioase.

Să continuăm prin sublinierea celei dintâi chemări sau cuvânt al Ei: „...faceți orice vă va spune” (Ioan 2, 5). Aici este un îndemn al Maicii Domnului dar de fapt se împlinește o mică cateheză: o educație religioasă bazată pe valorile divine. Îndemnul este echivalent cu ceea ce ne învață și Sf. Apostol Pavel când zice: „să nu vă potriviți cu acest veac, ci să vă schimbați prin înnoirea minții, ca să deosebiți care este voia lui Dumnezeu, ce este bun și plăcut și desăvârșit” (Romani 12, 2).

Așadar, Maica Domnului este un izvor inepuizabil de învățătură sau de cateheză ar spune teologii, dar și de simțire curată ce duce la Dumnezeu Însuși. Aceasta pentru că taina Ei rămâne nepătrunsă de îngeri ca și de oameni: „Nu pricep curată nici îngerii, nici oamenii ce în tine s-a săvârșit”¹. Altfel spus, în fața Maicii Domnului negrăitul spune mai mult decât cuvintele însele. Obiectul principal al învățaturii despre Maica Domnului îl constituie Persoana Ei dar și Revelația divină sau descoperirea despre ceea ce a făcut și face în continuare pentru lume. Toate acestea s-au constituit într-un capitol al teologiei dogmatice, în strânsă legătură cu capitolele care tratează întruparea Cuvântului divin, Mântuirea și Biserica. Pe noi aici ne interesează mai mult felul cum Ea se arată Apărătoare și Ocrotitoare a noastră, chipurile sau exemplele de viață curată pe care le oferă.

¹Mineiul pe Februarie, Ediția a cincea, București, 1976, p. 22.

DICTIONAR

SFÂNTA TRADIȚIE

Pr. Mircea Stoleriu

Pentru că adesea auzim expresia: „Sfânta Tradiție” ne spune... sau în „Sfânta Tradiție găsim informația...” ne vom îndrepta astăzi atenția asupra acestui cuvânt. El este de origine latină: „traditio”. În limba greacă se spune: „paradosis” și înseamnă predanie, transmitere. Sensul profan este de transmitere a datinilor, practicilor, creațiilor spirituale și materiale moștenite de la o generație la alta. În sens teologic, prin tradiție se înțelege învățătura dată de Dumnezeu prin viu grai, prin vorbire, care nu se cuprinde în Sfânta Scriptură și din care o parte s-a fixat în scris mai târziu. Ea cuprinde Descoperirea – Revelația dumnezeiască necesară mântuirii noastre. Ea este viața Bisericii în Duhul Sfânt sau permanenta prezență a Duhului Sfânt în viața Bisericii. Tradiția a luat naștere înainte de Sfânta Scriptură. Dumnezeu în înțelepciunea sa a folosit aceasta pedagogie de vorbi oamenilor prin viu

grai, deoarece astfel credința se răspândește mai ușor. Sfântul Apostol Pavel spune: „*Credința vine din auzire, iar auzirea prin cuvântul lui Dumnezeu*“.

Sfântul Evanghelist Ioan notează: „*Sunt încă și alte multe lucruri pe care le-a făcut Iisus, care, dacă s-ar fi scris cu de-amănuntul cred că nici în lumea aceasta n-ar încăpea cărțile ce s-ar fi scris*“ (I 21,25). Rezultă că autorii Sfintei Scripturi nu au lăsat în scris toată învățătura, pentru că modul obișnuit de predare a învățăturii era predica orală, cuvântul adresat direct ascultătorilor. Trebuie să știm și să reținem că învățăturile Sfintei Tradiții au aceeași valoare cu cele cuprinse în Sfânta Scriptură, deoarece provin din aceeași Descoperire dumnezeiască. Mai mult chiar însăși Sfânta Scriptură a fost scrisă în temeiul Sfintei Tradiții, căci la început a fost Tradiția și apoi o parte a acesteia a fost scrisă în Scriptură.

În timp, Sfânta Tradiție a fost fixată în:

- Simbolurile de credință,
- în Canoanele Apostolice,
- în Definițiile Dogmatice și Canoanele celor Șapte Sinoade Ecumenice,
- în Mărturisirile de credință ale martirilor,
- în Definițiile dogmatice împotriva ereziilor,
- în Scrierile Sfinților Părinți,
- în Cărțile de slujbă ale Bisericii și
- în Mărturiile istorice și arheologice.

Datoria noastră este să păstrăm cu sfințenie și intact învățăturile Sfintei Tradiții la fel cu acela al Sfintei Scripturi.

FRATERNITATEA UMANĂ

Pr. Mircea Stoleriu

Alături de celelate rugăciuni pe care trebuie să le spună creștinul, Tatăl nostru, este cea mai importantă. Ucenicii i-au cerut lui Iisus: „*Doamne*

învață-ne să ne rugăm” . Și atunci Iisus i-a învățat Tatăl nostru. Din această rugăciune mai întâi învățăm că noi toți avem un Părinte ceresc comuni. Având același „*Tată*“ noi cu toții suntem frați.

Rugăciunea Tatăl nostru ca de altfel toată Biblia ne dă un cod care stabilește normele de comportare interumane: să trăim în pace, cu îngăduință și iertare, în iubire și întrajutorare.

Numindu-L pe Dumnezeu Tatăl nostru, mărturisim prin aceasta că relația cu semenii noștri nu este una între frați totdeauna este animată de forța atractivității față de semeni izvorâtă din căldura și dragostea pentru rudenia ta, pentru fratele tău. În înțeles omenesc înrudirea poate fi de sânge, atunci când toți sunt dintr-o familie, bunici, părinți, copii, apoi poate fi spirituală ca rezultat al căsătoriei, botezului sau cununiei.

Deci înrudirea are ca temei legătura de sânge sau legătura spirituală. Ea este izvorul relației speciale de iubire și întrajutorare între rude. Dar care este înrudirea noastră cu vecinii, cu oamenii de pe stradă sau de oriunde din lume? Această întrebare asupra căreia oamenii nu vor să mediteze, ci o expediază nepăsători aduce uitarea, răceala și ura dintre oameni. Ne înrudim pe temeiul cuvântului lui Hristos: „*voi toți sunteți frați*“.

Actualizarea acestei stări se face prin faptul că Hristos și-a vărsat sângele pentru noi. Cu acest Sfânt Sânge noi ne împărtășim și de aici iată înrudirea noastră prin însuși Sângele lui Dumnezeu! Nu avem voie să uităm!

BUCURIA DE A FI CREȘTIN

Prof. Gabriela Truși

Despre multe sentimente ni se vorbește în Biblie. Despre teamă, frică, invidie, ură, dar și despre iubire, credință, nădejde, fericire și bucurie.

În ultimul timp, parcă din ce în ce mai des, mă gândesc și îmi doresc să simt și să dau mai departe starea de bucurie, care mă cuprinde în biserică la Liturghie, în curtea unei mănăstiri vechi, în rugăciunea pe care o rostesc, mai ales pentru cei de lângă mine.

Cred că am uitat să ne bucurăm că suntem creștini și cred că asta e una din marile ispite ale acestor vremuri. Suntem îngreunați de lipsuri materiale, nu avem timp nici pentru noi înșine darămite pentru ceilalți. Mai trist, că nici pentru copiii noștri nu ne mai ajunge timpul.

În Ortodoxie, în relația cu Dumnezeu, nu suntem condiționați de timp. Aici e doar veșnicie. Tot ceea ce zidesc aici, zidesc pentru veșnicie.

Când vin în biserică împovărată de griji, de boli și neajunsuri de tot felul îmi pun povara la picioarele Crucii Mântuitorului și sub Acoperământul Maicii Sale și acolo le las, convinsă că pe toate le rezolvă, căci Însuși Mântuitorul ne-a spus că: „*în lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.*” (Ioan cap. 16, v. 33)

Ce boli, ce necazuri ori neajunsuri nu-și găesc tratamentul sau rezolvarea în puterea lui Dumnezeu? Ce nu poate să trateze Cel care m-a zidit? Ce nu poate să-mi ofere Cel Care a făcut lumea? Și ce îmi cere în schimb? Cât mă costă ajutorul Lui?

Tot ce îmi cere e să fiu atentă la cei din jurul meu. Să dau mai departe puterea pe care mi-a dat-o mie, să dau mai departe credința și iubirea mea. Și, din când în când, să-I mulțumesc.

Încep să cred că necazurile, bolile și neajunsurile nu sunt personale. Sunt ale tuturor celor care aud de ele sau le văd. Când cineva e bolnav, nu e bolnav doar pentru el, ci și pentru familia și prietenii lui. E bolnav pentru noi toți cei care trebuie să-l pomenim în rugăciunile noastre. Când cineva are un necaz, e necazul nostru, al tuturor celor care, mâna de la mâna, reușim să-l ajutăm să scape. Și cum să nu mă bucur că fac parte din planul lui Dumnezeu, că mi-a hărăzit și mie un rol în această piesă minunată care e viața?

Mă rog doar ca să fiu mereu atentă și conștientă de rolul meu și să reușesc să-l joc până la capăt oferind bucurie, sprijin și nădejde celor din jurul meu.

COPII – TINERET – INTERNET

Raluca Petronela Căuleț

Internetul în România a devenit un lucru normal, ca și curentul sau televiziunea. Nimeni nu poate nega faptul că Internetul este una dintre cele mai mari invenții din istoria omenirii și că acesta a deschis noi orizonturi pentru evoluția omului. Acesta poate avea totuși și un efect negativ atunci când timpul petrecut pe internet este mult mai îndelungat decât cel petrecut cu familia sau prietenii. În acest moment, apare Dependenta de Internet, ce este definită ca fiind o pierdere a impulsurilor și noțiunii timpului în ceea ce privește utilizarea Internetului în scopuri precum vorbitul pe anumite rețele sociale sau jocuri online.

Sunt vulnerabili în mod deosebit copiii și tinerii. Lucru lesne de înțeles: ei încă nu s-au format și se lasă ușor influențați. Iar lumea jocurilor pe

calculator este atât de atractivă, colorată și la modă! Ei i se face o reclamă intensă și în ziarele în vogă și la radio, și la televizor. Cine poate rezista în fața unei asemenea ispite? Copiii, cel puțin, nu pot.

Este adevărat că jocurile pe calculator pot transforma procesul învățării într-unul plăcut, atractiv și interactiv. În timp ce se joacă, copiii învață algoritmi de rezolvare a problemelor. Aproape toate jocurile îi determină să găsească o cale, o strategie de a-și îndeplini scopurile, îi învață astfel să planifice și să facă față situațiilor complicate. Ajută la formarea și îmbunătățirea deprinderilor deoarece sunt interactive și copilul trebuie să exerseze mereu pentru a fi cel mai bun.

Dar dacă sunt alese greșit pot provoca modificări mentale și stimulează comportamentele agresive.

Violența media are în general efecte negative asupra dezvoltării copiilor. Însă jocurile video cu caracter agresiv au o și mai mare influență deoarece presupun și interacțiune. Ele sunt foarte antrenante, iar copiii sunt recompensați pentru comportamentele agresive din cadrul lor. În majoritatea jocurilor ei trebuie să distrugă inamicul, pentru a putea trece la un nivel superior sau pentru a câștiga puncte. Adesea, violența din joc se reflectă în viața de zi cu zi a copilului. Din jocurile video animate, cu grafică complicată, cu caracter agresiv, violent (cum ar fi cele cu război, împușcături, omoruri, distrugere) copilul „învață” că problemele pot fi rezolvate rapid, fără implicare personală și că cea mai bună cale de rezolvare este să recurgi la violență.

Mai mult decât atât, în timpul jocului, copiii acumulează tensiune musculară, care, neeliberată, implică reacții agresive. Veți observa dacă veți încerca să luați calculatorul de la copilul implicat într-un joc că veți primi în schimb agresivitate. Acest fapt nu depinde de caracterul copilului și nici de educație, corpul protestează – a acumulat energie din emoții.

Un alt efect negativ al jocurilor pe computer este renunțarea la prieteni - copilul înlocuiește prietenii cu jocul pe calculator. De exemplu, în loc să iasă să joace cu prietenii fotbal, preferă să-și formeze o echipa a lui, într-un joc de calculator. Jocurile tradiționale, de tipul *Rațele și vânătorul*, *De-a v-ați ascunselea*, *Capra*, *Miuța* și altele sunt aproape necunoscute de copiii moderni iar jocurile de masă de genul: *Scrabble*, *Monopoly*, *Nu te supăra frate* etc., multora li se par din cale afară de obositoare.

Nu mai vorbim despre jocurile pe roluri, în care copilul joacă spontan spectacole întregi improvizate. Aceste jocuri nu mai sunt pentru toată lumea. Celor mai mulți dintre ei le lipsește fantezia, dar și cei care le joacă organizează, de obicei, niște scene de bătaie, care amintesc în mod dureros episoade din jocurile pe calculator. Încet, încet copilul ajunge să nu se simtă vinovat atunci când lovește sau provoacă suferință altei persoane.

Ce poate face părintele? Cointeressați-l pe copil în diferite alte jocuri. Nu vă dați înapoi să le achiziționați de la magazin sau bibliotecă, iar apoi să-l distrageți cu astfel de jocuri. Îndeletnicindu-se cu ceva, copilul va fi mai puțin atras de calculator. Trebuie să manifestați perseverență atrăgându-l în noua activitate, căci copiii „problematici” se tem de insuccese și preferă să renunțe repede la tot ce li se pare peste măsură de greu.

Asigurați-vă că utilizează calculatorul în folosul său, că îl ajută să dezvolte aptitudini sociale și cognitive. Monitorizați cu atenție activitatea și asigurați-vă că nu poate accesa informații care i-ar putea afecta dezvoltarea. Verificați în ce constau jocurile sau programele pe care le folosește și observați dacă sunt potrivite vârstei. Cercetările arată că expunerea copiilor la materiale neadecvate vârstei afectează dezvoltarea lor intelectuală, socială și morală. Explicați-i care sunt consecințele și încercați să-i limitați accesul la calculator.

Despre Tinerii internetuți în numărul următor

Scene din fresca altarului Bisericii „Adormirea Maicii Domnului”, Galata, Iași

De anul trecut maestrul Vasile Lefter a început lucrările de pictură în biserica noastră. Chipul lui Hristos și al sfinților ne privesc și ne binecuvântează, iar sufletele credincioșilor s-au umplut de bucuria comuniunii cu Maica Domnului, ocrotitoare noastră.

Ne dorim ca lucrările să continue și pentru aceasta avem în continuare nevoie de sprijinul dumneavoastră.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Vă invităm să vizitați pagina de internet a Parohiei noastre la adresa: <http://admd.info>